

SAN MARCO IN LAMIS-I AGOSTINO ATYA NAPLÓJÁBÓL

San Giovanni Rotondo kolostorában (1929-1950)

1945. január 21. – Múlt év december 10-e óta vagyok a San Giovanni Rotondo kolostor előljárója. Pio atya élete a szokásos rend szerint zajlik: az áldozati oltáron, a bűnbánat bíróságán, a kóruson a szent feladatok elvégzése közben, valamint közös és egyéni imádságban. Vesperás után Pio atya mindig visszavonul a kórusra magányos elmélkedésre, beszélgetésre Istennel. Ez az ő pihenése az egész nap munkálkodása után.

Minden vasárnap számos angol és amerikai katona vesz részt Pio atya szentmiséjén, és szentáldozáshoz is járulnak hozzá. Vízkereszt ünnepén az atya énekelte az ünnepi szentmisét, amelyen szintén sok angol és amerikai katona csatlakozott hozzá énekével. Sok külföldi tiszteli és becsüli nagyra Pio atya személyét, aki azonban mindig a legnagyobb alázattal és szerzetesi egyszerűséggel viseltetik mindenkivel szemben, és valamennyiükkel maradéktalanul udvarias, derűs, néha még viccelődik is.

A mai napon a következő dolgot mesélték el nekem: még 1940-ben vagy 1941-ben történt, hogy Pio atyát felkereste egy svájci illetőségű pap. Latinul beszéltek egymással. Amikor a svájci pap már menni készült és éppen búcsúzott Pio atyától, Pio atya imáiba ajánlott egy szenvedő, beteg asszonyt. Az atya erre németül válaszolt: „Az isteni gondviselés kegyelmébe ajánlom őt.” (...)

Még 1911-ben Pio atya az én egyik üdvözlőlaponra hibátlan franciasággal válaszolt, levele egyetlen helyesírási hibát sem tartalmazott. A képeslapot Pio atya többi levelével együtt az akkori provinciális, Benedetto atya elkérte tőlem, amelyeket én a szent engedelmesség nevében át is adtam neki. A provinciális atya halálakor, 1942. július 22-én azonban nem találtam a szobájában egyetlen levelet vagy képeslapot sem. Pio atya pedig soha nem tanulta sem a német, sem a francia nyelvet.

1945. június 10. – Ma reggel tudtam meg, hogy egy híveink közé tartozó asszony, aki hosszú ideje süket volt, kezdi visszanyerni a hallását. Anélkül, hogy nagy zajt csaptam volna, odahívtam az asszonyt a kolostor kapujához. Beszéltem hozzá, és ő tökéletesen hallott engem. Kérdésekre azt a választ adta, hogy immár 20 éve nem hall semmit, még a beszédhangot sem. Azt mondta, hogy a szentmise alatt, a templomban imádkozott Istenhez, hogy Pio atya közbenjárására adja meg neki a kegyelmet, és ha lehetséges, térjen vissza a hallása. És akkor egyszer csak hallani kezdte a miséző pap hangját. Amikor kilépett a templomból, hallotta a harangok zúgását. Majd pedig az emberek beszédét. Arra kértem az asszonyt, hozzon el nekem néhány, a betegségről szóló orvosi leletet, majd menjen el, vizsgálta ki magát újra, és kérjen orvosi szakvéleményt a gyógyulásáról. Ezután minden kapott dokumentumot küldjön el nekünk ide, a San Giovanni Rotondo kolostorba. A többi hívő, akik a csodás isteni kegyelemben részesült asszonyt ismerték és gyakran a templomba kísérték, megerősítették az asszony által elmondott eseményeket...

1945. július 10. – Pio atya élete a külsőségek tekintetében nem változik: Isten dicsőségére, és az emberi lelkek üdvösségére ugyanolyan szent hévvel végzi papi teendőit. Igen keveset eszik, azt is csupán délben. A reggelt és a délelőttöt a gyóntatószékben, az asszonyok gyóntatásával tölti, este pedig önmagáért és másokért imádkozik, valamint a férfiak gyónását hallgatja meg, akik jönnek is, nap mint nap szép számban hozzá. Lelki élete mindig igen emelkedett és minden tekintetben Isten felé fordul: ő ugyanis minden pillanatban szinte fizikailag érzi Isten jelenlétét. Még akkor is, amikor a többiekkel beszél, vagy éppen viccelődik, ha jobban megnézzük, láthatjuk, hogy soha egy pillanatra sem szakad el az istenes gondolatoktól és cselekedetektől.

Minden nap érkeznek hozzánk levelek, amelyek az atya közbenjárására történt gyógyulásokról és megkapott kegyelmekről számolnak be. Sokan kérnek tőle híreket távol lévő, bebörtönzött vagy deportált szeretteikről, az atya pedig mindenkinek vigaszadó szeretettel válaszol. Jólatai pedig gyakran valóra válnak. Még püspökök is írnak, és levelükben Pio atya imáiba ajánlják szándékaikat, és kérdezik az atyát saját szeretteik felől. Egy alkalommal még az is megtörtént, hogy egy püspök a közemberek hangján szólott hozzá: segítsen neki megtalálni elveszett unokafivérért. Az atya a következő választ írta a püspöknek: az elveszett fivér hamarosan megkerül, ám e kétségbeesett, nyílt kérés az isteni gondviselés kísértését súrolja, és nem méltó egy papi személyhez.

1946. április 8. – Néhány napja egy földműves, akinek kicsiny birtoka éppen a mi kolostorunk mellett terül el, pontosan arrafelé, ahová klauzúránk ablakai néznek, egy csodás történetet mesélt el nekem. Az idős földművest Nicola Pazienza-nak hívják, nagyon jószágos és igen egyszerű, tiszta lélek. Beszámolt róla, hogy évekkal korábban, egy éjszaka a szabadban, a szérűskertjében aludt. Éjfél felé valami váratlan zajt hallott, felébredt, és Pio atya cellája felől hatalmas fényességet látott. Odanézett, és a napnál is ragyogóbb fényesség közepén Pio atya alakját pillantotta meg, aki maga is ragyogó fényességet árasztott. Az öregember így kiáltott magában: „Istenem, Istenem, talán ez a mennyország?” Ezután meggyőződtem róla, hogy Pio atya cellájának ablakából jól lehet látni az említett földműves szérűjét, ahogyan a szérűskertből is tökéletesen lehet látni Pio atya ablakát.

1947. január 13. – Az isteni kegyelem fényében Pio atya tovább folytatja megszokott papi teendőit és Istennek szentelt lelki életét. Az évszak és az utak rossz állapota ellenére rengetegen jönnek el a kolostorba, hogy meggyónjanak, vagy csupán hogy Pio atya tanácsát kérjék. Mindenki elégedetten és nagy lelkesedéssel beszél az atya végtelen szeretetéről, egyszerűségéről, a tanácsaiban és döntéseiben megmutató nagy bölcsességről. A szeretet és a lelkesedés és túlaradó megnyilvánulásaiival szemben ő mindig közömbös és alázatos marad, mintha ezek az érzelmek nem is neki szólnának. Magáról mindig szerényen szól, minden jót és kegyelmet csakis Istennek tulajdonít. A stigmák ugyanúgy láthatók a testén, mint a kezdet kezdetén. Az oldalán található sebhely vérzik is. A vászondarabot pedig, amelyet az atya minden nap cserél, a nap végén mindig átadja az előljárónak, aki gondosan megőrzi azt...

(folytatás következik)

Don Gabriele Amorth: OTTHONT A SZENVEDŐKNEK

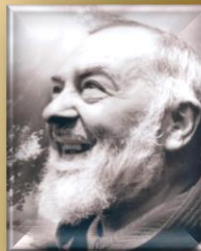
A kereszténységbe különös érzékenység oltódott a testvérek, különösen a betegek mindennemű szenvedése iránt. Gondoljunk Jézus gyógyításaira és a megígért jutalomra: „*Beteg voltam és meglátogattatok*”; gondoljunk a kórházi ellátást nyújtó rendekre és a kórházépítésekre, melyek majd mindegyike valamilyen kegyes műből született. Pio atya finom lelke számára két nagyon erős ok játszott közre, amely táplálta szívében ezt a testvérei minden szükségletére már amúgy is nyitott érzékenységet. Személyes tapasztalatra tett szert, és folyamatosan kapcsolatban állt olyan személyekkel, akik közvetlenül vagy postai úton, felajánlották neki betegségeiket és a segítségét kérték. Mindezt még tetézte a környék siralmas helyzete, amely körülvette az atyát: a mocsaras lapálytól a Gargano köves dombjág kiterjedt vidék maradt orvosi ellátás nélkül.

Pio atya mondhatni mindig beteg volt. Gyengécske már gyermekkorában, egészségi állapota miatt nehezen végezte el tanulmányait; később kénytelen volt hét évet a rendházon kívül eltölteni Pietrelcinában. A magas láz – ami az örületbe kergette orvosait és a katonai szolgálatra való behívása idején a felmentést jelentette számára – éles fájdalmat okozott, több alkalommal ágyba döntötte, még a misézésben is megakadályozta. Köhögés, kólika, ízületi gyulladás, olykor orvosilag megmagyarázhatatlan betegségek sújtották egész életében. A zavarok az utolsó évtizedben felerősödtek, amikor is estére teljesen elhagyta az ereje, s mindig készen állt arra, hogy fogadja „halál nővért”. Az utolsó években járás közben vonszolta magát; valódi kín volt számára lépcsőn felmenni. 1968 márciusától a helyváltoztatáshoz kénytelen volt kerekesszéket használni. Testileg keményen próbára tette a szenvedés, rendkívül érzékeny volt mások betegségei iránt, s azok szinte folyamatosan ostromolták: rá bízta fájdalmaikat és gyötrelmeiket a gyóntatószékben, a templomban, vagy amikor a folyosón elhaladt mellettük, a rövid találkozások alkalmával, vagy felhalmozott leveleken keresztül. Majdhogynem megszokottá vált, hogy Pio atyához folyamodtak, amikor egy betegért már semmit sem lehetett tenni. Az atya olyan együttérzéssel viseltetett a betegek iránt, hogy szerette volna minden bajukat magára venni. De ez nem volt lehetséges, mint ahogy lehetetlen volt megszüntetni a világ fájdalmát is. De lehet enyhülést nyújtani.

Erre a lehetőségre, enyhülést adni a betegeknek és segítséget vinni abba az orvosi ellátásban oly szegényes zónába, Pio atya már 1922-től gondolt, a felajánlások is bátorították erre, melyeket azzal a céllal kapott, „*hogy tegyen jót vele*”. Első homályos elképzelései a 40-es években kezdtek határozott és konkrét formát ölteni. Itt meg kell említeni Pio atya három lelki gyermekét, akiknek nagy részük volt a kapucinus barát terveinek megvalósításában, s immár stabilan mellette éltek: Carlo Kisvarday zárai gyógyszerész, Guglielmo Sanguinetti pármai orvos és Mario Sanvico perugiai agronómus. Ők azonnal a nagy projekt fő tanácsadói és kivitelezői lettek. Pio atya 1940. január 9-én határozottan belevágott a kezdeményezésbe. Maga köré hívta e lelki gyermekeit és világosan elmondta, aznap este kezdetét veszi egy földi mű, amely halála után is fenn fog maradni és tovább fog fejlődni...

(folytatás következik)

„Ó, Uram, múltamat irgalmadba, jelenemet szeretetedre, jövőmet gondviselésedre bízom.”

Padre Pio

San Pio da Pietrelcina

6/11.

Pio atya és Karol Wojtyła, egy misztikus barátság története... (30.)

A szentek ügyeiért felelős kongregáció 1997-es dekrétuma így folytatja Pio atya méltatását: „*Hosszú éveken keresztül különféle lelki szenvedéseket tapasztalt meg, valamint példás türelemmel és lelki erővel viselte sebhelyeinek minden fájdalmát. Rendjének és az egyházi hatóságoknak számos vele kapcsolatos intézkedését imádságos lélekkel és minden zúgolódás nélkül fogadta. A rágalmakkal szemben mindig hallgatásba burkolózott. A mértékletesség erényét az ima és a bűnbánat gyakorlásának eszközeivel valósította meg.*”

A kongregáció számos bejelentést kap a Pio atya közbenjárására történt csodás gyógyulásokról. Ilyen esemény volt Consiglia de Martino asszony esete is, aki Pio atya közbenjárása nyomán egy baleset következtében elszenvedett szegycsonttöréséből, orvosi szempontból megmagyarázhatatlanul és azonnali hatállyal csodás módon felgyógyult. A csodát a kongregáció 1998 decemberében hivatalosan és végérvényesen el is ismerte.

Így jutunk el 1999. május 2-áig. A Szent Péter tér zsúfolásig megtelt hívekkel. Azért mentek el oly sokan, hogy részt vegyenek az „ő szentjük” boldoggá avatásán. II. János Pál pápa arany miseruhában celebrál. Elérkezett hát számára is a pillanat, amikor maga adhatja meg Pio atyának az őt megillető egyházi elismerést, ötvenegy évvel kettejük találkozásának után. Felejthetetlen nap ez, mind a Rómában és a San Giovanni Rotondóban összegyűlt hívek, mind a pápa számára, aki meghatóttan és hálás szívvel emlékezik vissza a kapucinus barátára. Személyes meghatótsága szentbeszédéből is kiviláglik. II. János Pál azonnal kijelenti: ő maga is tanúja lehetett a kapucinus szerzetes szentségének: „*Számtalan ember zarándokolt el a San Giovanni Rotondo-i kolostorba, hogy találkozzék vele. És a zarándoklat halála után sem szűnt meg. Amikor fiatal papként Rómában tanultam, nekem is módomban nyílt rá, hogy személyesen is megismerjem őt. És hálát adok a Jóistennek, amiért megadta nekem a lehetőséget arra, hogy ma én emelhetem őt a boldog lelkek sorába...*”

(folytatás következik)

